

Hồi 47

Đệ tam phong tín

Lạc Dương Thành.

Quân Sơn Uyển.

Hoàng hôn.

Cô Nguyệt Minh đang muốn ra ngoài đi gặp Quý Nhiếp Đề thì có tiếng gõ cửa vang lên, bất giác trong lòng thầm nghĩ ai có thể lúc này đến thăm, mở cửa, bất ngờ thấy Bách Thuần thần sắc hoảng sợ đứng ngoài cửa, vội mời vào trong phòng.

Bách Thuần tức tốc lấy ra một ống trúc, nói: "Là bức phi cáp truyền thư thứ ba, lần này không có con dấu của sư tử".

Cô Nguyệt Minh cầm ống trúc quay lại bàn, trước hết bảo Bách Thuần ngồi xuống, sau đó lấy ra mật hàm đọc kỹ.

Bách Thuần thấy y lúc đọc thư thần thái bình tĩnh lặng lòng, không lo không mừng, cũng hơi yên tâm, đến khi thấy y đốt thư, mới dám hỏi: "Sư tử không sao chứ! Liệu có phải tử tử gởi không?".

Cô Nguyệt Minh đợi đến khi thư hóa thành tro mới quay sang nhìn nàng, trầm giọng nói: "Bất luận phong mật hàm này là ai giao cho nàng, Bách Thuần phải cảnh cáo hấn lập tức mang toàn bộ gia đình chạy đi, nếu Phụng công công một ngày còn tại vị, không được quay lại".

Bách Thuần mặt hoa biếu sắc hỏi: "Thật ra đã phát sinh chuyện gì?" Sư tử đâu? Sư tử thế nào rồi?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Đây có lẽ là chú định trong số mệnh, ta vốn tận lực tránh cho Bách Thuần bị cuốn vào trong chuyện này, đáng tiếc việc không như ý. Phụng công công hiện đang suất lãnh đại quân theo đường thủy đến, nếu thuận gió thuận nước, có thể ngày kia sẽ đến Lạc Dương".

Bách Thuần buồn bã hỏi: "Sư tử có phải có chuyện rồi không?".

Hai mắt Cô Nguyệt Minh sáng rực, lạnh lùng nói: "Có thể nói như thế, nhưng chỉ cần Cô Nguyệt Minh ta còn sống, Phụng công công tuyệt không dám động đến sư tử nàng, còn

phải bảo vệ chu đáo. Nếu ta không có đoán lăm, sư tử nàng đang theo Phụng công công xuống Nam”.

Bách Thuần cắn môi, sau một lúc hỏi: “Chuyện rốt cuộc là thế nào?”.

Cô Nguyệt Minh điềm đạm đáp: “Chuyện này nói ra rất dài, hiện tại ta muốn đi gặp một người, Bách Thuần hãy về Hồng Diệp Lâu trước vậy!”.

Bách Thuần lo lắng nặng nề hỏi: “Phụng công công liệu có phải muốn thu thập Đại Hà Minh hay không?”.

Cô Nguyệt Minh máy động trong lòng, đáp: “Bách Thuần trước khi về lâu, có thể thuận đường đến Bát Trận Viên, báo cho bọn họ biết chuyện này, nhất định phải chuyển cáo một câu của ta”.

Bách Thuần liền hỏi: “Cô đại ca muốn tôi chuyển cáo bọn họ câu gì?”.

Cô Nguyệt Minh ung dung đáp: “Nói với bọn họ, cơ hội đến rồi”.

oOo

Nhạc Kỳ tiến vào khoang phòng của Hoa Mộng phu nhân, trước hết lệnh bọn tùy nữ hầu hạ tránh ra ngoài phòng, sau đó đến mép giường ngồi xuống, quan tâm nhìn Hoa Mộng phu nhân nhợt nhạt nằm trên giường, hỏi: “Phu nhân sau khi phục được tốt hơn chút nào không?”.

Hoa Mộng phu nhân mở mắt, đáp: “Thuốc rất đắng”.

Nhạc Kỳ giống như hài tử nghịch ngợm: “Thuốc đắng đã tạt mà! Đại phu nói phu nhân chỉ là vì đi đường mệt nhọc, không có chuyện gì đâu”.

Hoa Mộng phu nhân nhẹ nhàng nói: “Sờ trán của ta”.

Nhạc Kỳ theo lời đưa tay đặt lên trán nàng, sau một lúc lộ ra thần sắc khó hiểu, nhíu mày nói: “Rất bình thường! Không có nóng”.

Khóe miệng Hoa Mộng phu nhân thoáng qua nét cười nhàn nhạt, nói: “Tay của người vừa lớn vừa ấm, rất thoải mái”.

Nhạc Kỳ thở phào, sau một hồi xoa xoa thu tay về, thoải mái thốt: “Thì ra phu nhân đang giả bệnh”.

Hoa Mộng phu nhân liếc hắt, giọng chua ngoa: “Không như thế người sao chịu đến thăm ta?”.

Nhạc Kỳ không để bụng: “Ta đang ở đây, phu nhân có gì muốn nói?”.

Hoa Mộng phu nhân hỏi: “Bọn ta có phải đã tiến vào Đại Giang không?”.

Nhạc Kỳ đáp: “Phu nhân nhận ra rồi, thuyền đội nửa canh giờ trước đã tiến vào Đại Giang, tối nay cập bờ bổ sung vật tư, sớm ngày kia có thể đến Lạc Dương”.

Hoa Mộng phu nhân khẽ hỏi: “Ta gạt người đến, không biết nặng nhẹ như thế, người có giận không?”.

Nhạc Kỳ thương xót: “Ta sao có thể giận phu nhân? Phu nhân chịu khổ rồi”.

Hoa Mộng phu nhân nhẹ giọng hỏi: “Người sẽ bảo vệ người ta chứ?”.

Nhạc Kỳ không chút do dự đáp: “Phu nhân yên tâm, Nhạc Kỳ sẽ tận hết sức bảo vệ phu nhân, không để phu nhân chịu tổn hại”.

Hoa Mộng phu nhân thỏa ý nhắm mắt lại, chậm rãi hỏi: “Nhạc đại nhân năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Nhạc Kỳ lộ ra nét cười, đáp: “Vừa đúng ba mươi, chưa có vợ, phu nhân có vui với đáp án này không?”.

Hoa Mộng phu nhân hai má ửng hồng, hé đôi mắt đẹp mông mông: “Người có hay chưa có vợ, liên quan gì đến nô gia chứ?”.

Nhạc Kỳ vui vẻ nói: “Phu nhân chưa chồng, kẻ bất tài chưa vợ, nói tới nói lui không ít cũng nhiều cố kỵ, chuyện sao có thể không liên can với phu nhân chứ?”.

Hoa Mộng phu nhân lại nhắm mắt, nhẹ giọng thốt: “Nô gia năm nay hai mươi tám tuổi, nhỏ hơn Nhạc đại nhân hai tuổi”.

Nhạc Kỳ cảm thấy mạch máu bản thân nhảy loạn, hít sâu một hơi: “Nếu đổi là một địa phương khác, thiên quân vạn mã cũng không thể đuổi được ta ly khai, hy vọng sẽ có một ngày như thế. Phu nhân hãy ngủ một giấc thoải mái, ta phải quay về bẩm cáo với đại công công”.

Hoa Mộng phu nhân không lên tiếng, mắt vẫn nhắm, khẽ gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhạc Kỳ khẽ kéo mền đắp cho nàng, nhẹ nhàng ly khai.

oOo

Cô Nguyệt Minh đem máy bắn nỏ bốn dây và tên còn thừa đặt trên bàn, Quý Nhiếp Đề khoác tay ra hiệu, hai tên thủ hạ tiến đến mang những thứ đó theo bọn chúng lui ra ngoài sân.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Quý Nhiếp Đề chăm chú nhìn y, khoé môi treo một nụ cười cao thâm khó lường, thần thái rõ ràng có khác biệt với trước đây. Y hỏi: “Nguyệt Minh hôm nay đã làm chuyện gì?”.

Cô Nguyệt Minh đoán y đã nhận được phi cấp truyền thư của Phụng công công, nhưng không rõ mình có nhận được tin tức của Ký Thiện hay không, vì thế hỏi dò, lạnh lùng đáp: “Ta chưa bao giờ báo cáo hành tung với người khác, Quý đại nhân hỏi sai người rồi”.

Đồng thời nghĩ, đối với chuyện phát sinh ở Lạc Dương thành hôm nay, Quý Nhiếp Đề khẳng định tai mất mất linh, đều vì Tiền Thế Thần mượn cơ truy lùng Ngũ Độn Đạo, lục soát toàn thành, Quý Nhiếp Đề và thủ hạ vội lẫn trốn, mạng lưới tình báo rộng khắp trong thành rơi vào trạng thái tê liệt, vì thế câu trả lời này cũng là phát ra theo cảm giác”.

Quý Nhiếp Đề không hề tức giận, tư thái thật khác so với ngày trước, bình tĩnh hỏi: “Nguyệt Minh muốn giết ta sao?”.

Cô Nguyệt Minh không vui: “Chỉ nghe câu này của Quý đại nhân, liền biết Ký Thiện đã sụp rồi. Quý đại nhân không phải hôm nay mới biết ta, chắc rõ ta là một người thế nào. Liệu có phải muốn ta thanh minh lần nữa hay không, ta tiếp nhận nhiệm vụ này, là muốn thoát ly triều đình chứ không phải muốn thăng quan tấn tước. Quý đại nhân không cần làm cho việc vốn đơn giản biến thành phức tạp, nhiệm vụ của ta là tìm Sở hạp, tự ta giao cho đại công công, rồi tiếp lấy thánh dụ giải trừ quân bị từ tay đại công công, Tất cả việc khác, không liên quan đến ta”.

Với lòng dạ của Quý Nhiếp Đề, bị y mỉa mai ngay trước mặt, cũng phải khẽ biến sắc, hung dữ nhìn y hỏi: “Đã là như thế, vì sao nhận được hai phong mật hàm của tên phản bội Ký Thiện lại không báo cho ta một tiếng?”.

Cô Nguyệt Minh điềm nhiên đáp: “Ta không hy vọng Hoa Mộng bị cuốn vào trong chuyện này”.

Quý Nhiếp Đề cười hà hà: “Thì ra Nguyệt Minh lại là người biết nghĩ cho người khác, thật là chuyện lạ trong thiên hạ. Bất quá Nguyệt Minh không cần lo lắng cho Hoa Mộng phụ nhân, đại công công sẽ chiếu cố tốt cho nàng”.

Cô Nguyệt Minh khẽ cười nói: “Ta đương nhiên yên tâm”.

Quý Nhiếp Đề ngạc nhiên: “Ta là lần đầu nhìn thấy Nguyệt Minh cười”.

Cô Nguyệt Minh từ trong lòng lấy ra dạ minh châu không có ánh sáng, đưa cho Quý Nhiếp Đề, nói: “Người có thất tình lục dục, ta là người chứ không phải quỷ, cũng không ngoại lệ. Đây là viên ngọc châu đỏ, khiến Tiền Thế Thần chịu dùng vàng ròng giao dịch, còn phao tin Thiên Nữ ngọc kiếm bị trộm”.

Quý Nhiếp Đề tiếp lấy dạ minh châu, vuốt ve một hồi, sau đó đưa đến trước mắt quan sát kỹ càng, không lâu sau nhú mày nói: “Nguyệt Minh có lẽ không biết, ta đối với trân châu có hiểu biết đặc biệt. Trân châu trong thiên hạ, không ngoài trân châu của Hiệp Phố, Nam Hải, Động Đình và Thái Hồ sản xuất. Viên châu này lớn hơn viên châu thường, tròn nhắn bóng loáng, tinh chất tinh khiết, tựa như nam châu Hiệp Phố, nhưng lại không trắng sáng lóng lánh như nam châu. Trong đó thoáng màu vàng óng, tựa như trân châu Nam Hải, nhưng lại thiếu sắc hồng diễm lệ. Nếu là bắt nguồn từ Động Đình thì quá lớn quá nặng. Người đâu, tắt hết đèn cho ta”.

Bốn tên thủ hạ nghe triệu từ sau cửa tiến vào, chấp hành lệnh của hắn, đến khi sảnh đường chìm trong bóng tối mới lặng lẽ rút ra ngoài cửa.

Dạ minh châu không hiện chút ánh sáng nào.

Quý Nhiếp Đề than: “Ta lại đoán sai rồi, trân châu Động Đình với dạ minh châu quý hiếm nhất, ban ngày rực rỡ trang sức cho người, ban đêm không ngừng phóng ra lam sắc hoàng quang, cho dù trong bóng tối giờ tay không thấy ngón, ánh sáng rực rỡ ngoài hai, ba trượng vẫn thấy rõ, nhưng viên châu này hiển nhiên không phải dạ minh châu”.

Cô Nguyệt Minh lòng nghĩ nếu lúc này bật kiếm động thủ, dựa vào năng lực nhìn trong bóng tối của mình, nói không chừng có thể lấy nhanh chế nhanh, trong vài chiêu lấy mạng của Quý Nhiếp Đề.

Ký Thiện có một quan điểm rất có kiến giải, quan điểm đó đã tác động Cô Nguyệt Minh, đó là Phụng công công quá già rồi, ai cũng nói không chừng lão có thể quy thiên nay mai, vì thế trong triều người người đều có suy tính, Phụng công công mất đi, quyền lực rất có khả năng quy về tay Hoàng thượng, điều sợ duy nhất chính là binh quyền trong tay Quý Nhiếp Đề, cho nên không dám lộ ra chút ý phản đối Phụng công công. Thế nhưng nếu có thể thành công trừ khử Quý Nhiếp Đề, người người cố kỵ đại giảm, lại nhân Phụng công công càng ngày càng già, cục diện sẽ hết sức có lợi cho phía Hoàng thượng và Phụng công công.

Có thể giết Quý Nhiếp Đề hay không, chính là mấu chốt của cả trường đấu tranh quyền đoạt lợi này.

Quý Nhiếp Đề cười khở: “Còn có trân châu không nhân nước ngọt của Thái Hồ, nhưng không có chỗ nào giống với viên châu này. Ta chơi trân châu nhiều năm, là lần đầu không

thể nhìn ra giá trị và xuất xứ của trân châu. Tiền Thế Thần sao có thể vì một viên châu thế này mà bán rẻ Đại Hà Minh, đúng là khiến người khó hiểu”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Có lẽ giá trị của viên châu này, nằm ở chỗ nó không giống bất cứ loại châu nào, thế gian khó thấy”.

Quý Nhiếp Đề trả lại viên châu cho y, gật đầu: “Đây đích xác là một viên trân châu hết sức đặc biệt, lúc ta cầm nó, giống như có một lực lượng thần bí nào đó chi phối ta, hiện giờ lòng ta vô cùng bình hòa, đột nhiên không muốn tính toán chi li với Nguyệt Minh nữa. Ta có một phỏng đoán, châu này chính là một loại linh dược cực kỳ hiếm có, giống như thiên niên linh chi hay là hà thủ ô thành hình, có công năng cải tử hồi sinh, mà Tiền Thế Thần là người biết hàng, vì thế bất chấp tất cả đi giao dịch với Ngũ Độn Đạo”.

Cô Nguyệt Minh thầm kêu hồng bét, vì biết vấn đề theo nhau mà đến, hết sức khó ứng phó.

Quả nhiên Quý Nhiếp Đề tiếp tục hỏi: “Ngũ Độn Đạo khẳng định cũng là người biết hàng, bằng không không thể cầm viên châu này ra giá trên trời với Tiền Thế Thần, còn với thái độ không lo Tiền Thế Thần không giao dịch cùng hắn. Ngũ Độn Đạo giải thích lai lịch viên châu này thế nào vậy?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Ta không có hỏi hắn, vì chuyện này liên quan đến đại kế phát tài của hắn, mà tín nhiệm giữa bọn ta cũng là được kiến lập như thế. Hắn giúp ta tìm Sở hạp, ta bảo đảm chắc chắn hắn ôm tiền ly khai”.

Quý Nhiếp Đề không hề hoài nghi, gật đầu nói: “Hắn là một người thông minh, biết được nếu chọc giận một địch nhân như ngươi, dù chạy đến đâu cũng bị người truy đuổi”.

Tiếp đó trầm ngâm, muốn nói lại thôi.

Cô Nguyệt Minh lòng biết rõ y muốn hỏi Ký Thiện có phi cấp truyền thư bức thứ ba hay không, nhưng lại biết như thế sẽ tiết lộ bí mật Ký Thiện vẫn còn sống, vì thế trở nên do dự.

Chiều theo lý, dưới tình huống như thế, Ký Thiện có thể lập tức chạy khỏi Kinh sư, đã hết sức khó khăn, sao còn có thời gian viết thư truyền tin. Thế nhưng Cô Nguyệt Minh đích xác nhận được phi cấp truyền thư của Ký Thiện, từ đó có thể thấy Ký Thiện đã sớm dự liệu có một ngày như thế, cho nên có phương pháp ứng biến.

Quý Nhiếp Đề hỏi: “Người đoán người của Đại Hà Minh có tham gia đại tiệc mừng mười năm của Hồng Diệp Lâu không? Ta nhất định phải biết rõ tình huống, mới có biện pháp giúp các người chạy khỏi Lạc Dương”.

Cô Nguyệt Minh nhớ lúc sáng gặp y, tình cảnh Quý Nhiếp Đề cầm tấm thiệp mời như trầm tư suy nghĩ, lại nhớ lời Quý Nhiếp Đề nói qua có lẽ không cần lo lắng hai người Khâu, Nguyễn, liền minh bạch, đáp lời: "Chỉ cần Ngũ Độn Đạo tham gia đại tiệc, hai người Khâu, Nguyễn sao có thể vắng mặt?".

Quý Nhiếp Đề gật đầu: "Tốt! Tất cả tiến hành theo kế hoạch, ta sẽ chỉ định địa điểm chuẩn bị ổn thỏa khoái mã tốc độ nhanh nhất. Nếu như không có chuyện gì đặc biệt, Nguyệt Miinh tốt nhất không nên đến tìm ta, ta tự biết đi tìm người".

Cô Nguyệt Minh đáp ứng một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

oOo

Ô Tử Hư bắt chéo chân, ngồi trước hai bức họa Diễm Nương và Thiên Dục, có cảm giác thỏa mãn đại công cáo thành. Từ lúc này trở đi, hẳn có thể ung dung chờ cơ hội đào tẩu.

Không biết có phải đã dùng hết hứng vẽ hay không mà hẳn có một ý nghĩ sau này không muốn động bút vẽ tranh nữa. À! Hẳn chán rồi. Đây chính là cá tính của hẳn, không thể dính tới một nghề nghiệp nào lâu dài được.

Thiên Dục trong tranh vừa vui vừa giận, chính là thần thái Ô Tử Hư thích nhất, có mùi vị khác thường so với người thật còn thật hơn, hoàn toàn lột tả thần thái động nhân của thiếu nữ.

Vào lúc này, trong đầu hẳn đột nhiên hiện lên một người đầu trùm khăn đen, thân vận đồ lặn, từ Quả Biểu Trì nhanh nhẹn trèo lên bờ phía sau lưng hẳn.

Ô Tử Hư giật mình tỉnh táo lại, trong nhất thời còn chưa nắm rõ đã phát sinh chuyện gì thì dị biến đã xuất hiện.

"Vèo!".

Tiếng xé gió vang lên.

Ô Tử Hư nghĩ cũng không kịp nghĩ, cả người lẫn ghế chuyển động, biến thành lung ghế hướng về phía vốn là tay phải.

"Phập!".

Một cây sắt đâm vào lưng ghế, sâu hơn tấc, gần như xuyên qua ghế.

Đèn bỗng tắt.

Đèn trên bàn vẽ và một ngọn đèn khác trên tường kế đó bị thiết đạn bắn trúng, lập tức tắt ngúm. Đại sảnh chìm vào trong màn tối giờ tay không nhìn thấy ngón, hòa lẫn vào đêm đen ở ngoài Các.

Ô Tử Hư lòng nghĩ chẳng lẽ là Khâu Cửu Sư? Người ở trong nhận thức của hắn, ngoại trừ Cô Nguyệt Minh, chỉ có Khâu Cửu Sư có bản lãnh này. Càng khiến hắn tin vào suy đoán này đó là đối phương nếu không phải một lòng bất sống hắn, như thế bắn đến đã phải là một mũi tên, bộ vị nhắm đến cũng không phải là bắp đùi. Trên châm chắc chắn có bôi thuốc mê.

Ô Tử Hư không chút hoảng sợ, hắn không phải là tên tiểu tử bán mặt răn, hay là Họa Tiền Lang Canh nữa, mà là Ngũ Độn Đạo, Ngũ Độn Đạo không hề sợ hãi chuyện lần này.

Hai tay biến chuyển thành trảo nắm lưng ghế, cứ như thế lật người trên lưng ghế, hai chân đá nhanh về phía sau, cái ghế vẫn đứng yên không xê dịch, thể hiện khả năng thăng bằng cực tốt của hắn.

Kẻ tập kích đang từ sau nhảy đến, nào ngờ được hắn có kỳ chiêu phản kích như thế, đột nhiên hai chân Ô Tử Hư còn cách ngực y không quá một thước, y phản ứng rất nhanh, hai tay thu về thủ trước ngực, hóa quyền đánh ra.

Ô Tử Hư cong người, vào thời khắc trước khi địch nhân phong bế đòn đánh, đẩy hai tay ra, thân thể bắn thẳng, lực đạo toàn thân tập trung hết trên chân, đá trúng song quyền địch nhân.

“Bùng!”.

Địch nhân lão đảo ngã ra sau, hắn không phải kinh lực không bằng Ô Tử Hư, mà là thua thiệt ở lâm thời biến chiêu, không thể dùng hết toàn lực, lập tức chịu thiệt.

Ô Tử Hư lại mượn lực phản chấn, lộn người về trước, hai chân vừa chạm đất, thuận tay nhắc cái ghế, toàn lực lao lên truy đánh địch nhân, cái ghế nhằm đầu đối thủ đập mạnh tới.

Kẻ kia hừ giận một tiếng, khủy tay trái giơ ngang đỡ lấy, một chân từ dưới đá lên, nhắm vào hạ âm Ô Tử Hư.

Ô Tử Hư cười khà khà thốt: “Ngươi chắc chắn không phải Khâu Cửu Sư”.

“Ầm!”.

Cái ghế nát vụn.

Kẻ kia bị chấn động tiếp tục thoái lui, cước đá lên còn hơn tấc mới có thể đá trúng Ô Tử Hư, hết sức nhếch nhác.

Đột nhiên Ô Tử Hư không thừa thế truy kích, lộn liên tục ba cái, quay ngược lại trung tâm sảnh đường, bất ngờ biến mất không còn nhìn thấy.

Kẻ kia cánh tay đau nhức khôn cùng, dậm chân nhảy lên, một chân chống lên giữa bàn, cái bàn theo chân trượt đi, va chạm với ba mảnh ghế vỡ ở phía khác khiến nó lão đảo, chân bàn ma sát với mặt đất, phát ra tiếng ồn rìn rít chói tai.

Ô Tử Hư xuất hiện trong bóng tối, hai tay bẻ cái chậu rửa bút, đem nước mực đèn ngòm trong chậu, ngay vào sát na cái bàn di chuyển, hất vào mặt đối thủ, tính toán thời gian vô cùng chuẩn.

Cho dù ở trong một hoàn cảnh lạ lẫm, Ô Tử Hư vẫn có thể thích ứng tốt đặc tính của hoàn cảnh, đem sách lược “tùy cơ ứng biến” phát huy đến mức cao nhất, hướng hồ là Phong Trúc Các quen thuộc như “nhà” của hắn.

Chiều này đích xác không thể ngăn cản.

Kẻ tập kích chỉ đành nhắm mắt lại, di chuyển tạt ngang, nhưng đã bị nước mực hất trúng, tiếp đó cẳng chân đau đớn, đã bị Ô Tử Hư áp sát đá trúng. Kẻ kia hô thảm một tiếng, nhưng không trúng cước ngã xuống, ngược lại lộn liên tiếp hai cái về phía sau.

Ô Tử Hư dùng thủ pháp ném chậu rửa bút ra, chậu sứ xoay chuyển truy kích địch nhân, bản thân lại bắn vọt tới, lao về phía địch nhân.

“Bộp!”.

Kẻ kia vừa vững chân thì chậu sứ đã tập kích đến, vẫn hết sức bình tĩnh, huy chưởng bổ vào chậu.

Ngay khi chậu sứ vỡ tan tành thì Ô Tử Hư áp sát đến.

Kẻ kia lại tạt ngang, tiếp đó nhảy qua cửa sổ, rơi xuống mặt sân ngoài Các.

Ô Tử Hư bổ nhào đến cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài, dưới ánh sao mờ mờ, kẻ kia ngồi xổm trên đất, ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh chòng chọc nhìn hắn, hai mắt bắn ra ánh sáng kỳ dị, trong nhất thời, hắn không còn thấy được thứ gì khác, trong lòng mơ mơ hồ hồ.

Tình huống này chỉ duy trì trong sát na, đầu óc giống như có linh quang lướt qua, cảnh tượng trước mắt hồi phục bình thường, chỗ bất đồng duy nhất là một luồng khói đặc đang tạt đến mặt.

Ô Tử Hư cười khà khà, rời khỏi bệ cửa sổ, từ cửa lớn lao ra, vừa hay thấy kẻ kia cầm đầu nhảy xuống Quả Biểu Trì.

Ô Tử Hư vui vẻ thoải mái đi đến chỗ kẻ kia nhảy xuống, chống nạnh cười lớn nói:
“Không tiền!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>